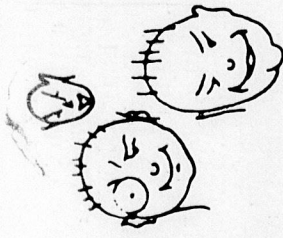

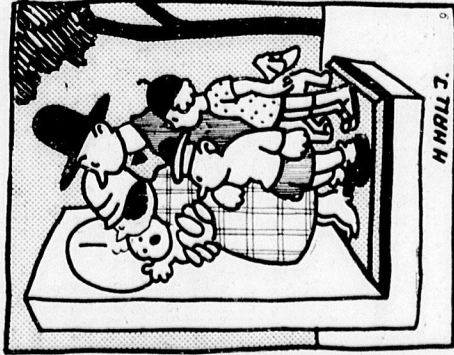
Csak egy

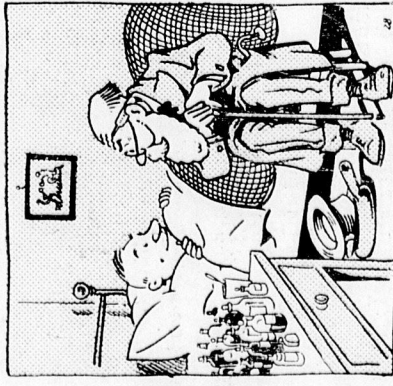
mosolyt

A TAKAREKOS CSALADAPA.

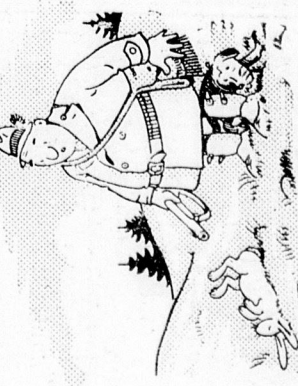

A JÓVÓ TERVEL.

— És mit csinálsz, ha egészséges leszel?
— Nyitok egy patikát és eladom a maradék orvosságokat.

A KOCAVADÁSZ.

— Először életemben lövök egy nyulat és nincs tanum rá.

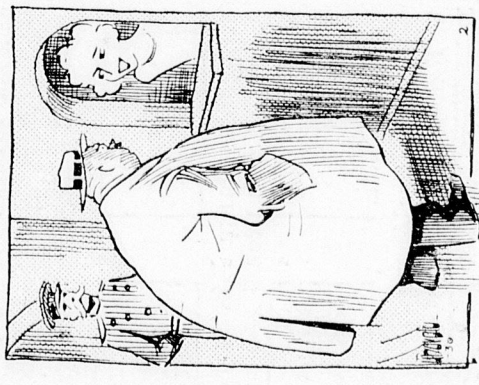
KINEK VAN IGAZA?

— Ha egy kiesit igyekszel, nem késtünk volna el.
— És ha te nem siettél volna anyyira, nem kellene most a következő vonatra annyit várni.

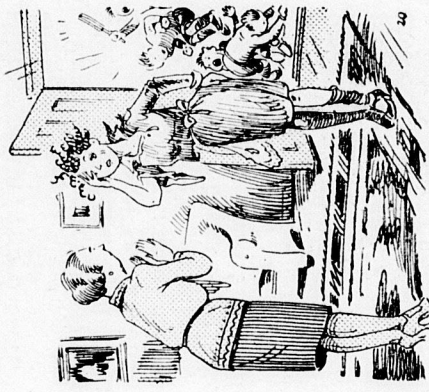
LEGSZEBB
TAVASZI KALAPOK
„FRICZI”
KALAPSZALONBAN.

A KÖVERSEG ATKA.

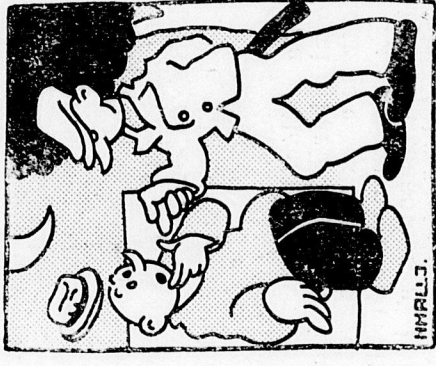
— Kérek a ma esti előadásra egy jegyet.
— Nagyon sajnálom uram, de nincs már két egymás mellett lévő ülésünk.

KÖNNYELMŰ IGERET.

— Kérem, azonnal kilépek!
— De az Istenért! Akkor miért ajánlkozott gyermekek mellé s miért ígerte meg, hogy szeretni fogja őket?

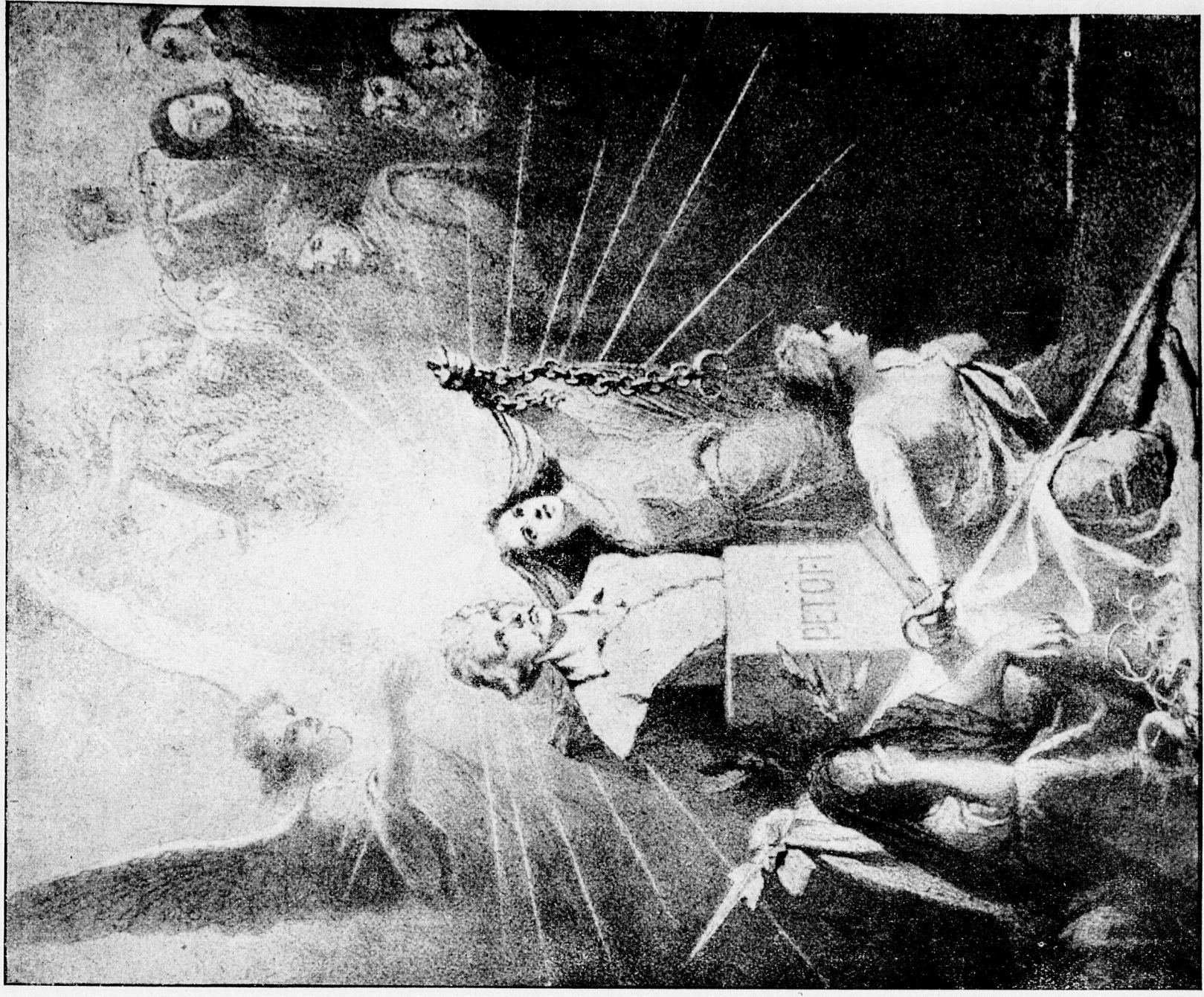
JÓ FOGÁS.

— Aldozna ön egy emberélet megmentésére öt pengőt?
— Talán veszélyben van az élete?
— Az enyém nem, de az öné.

NYOMTA ÉS A KLISEKET
KÉSZÍTETTE
A TISZANTULLI KÖNYV- ÉS
LAPKIADÓ R. T.
DEBRECEN, JÓZSEF KIRALYI
HERCEG UCCÁ 1. SZÁM.

A DEBRÉCZENI VASÁRNAPI MELLÉKLETE

PETŐFI APOTEÓZISA.

(Zilahy Mihály rajza.)

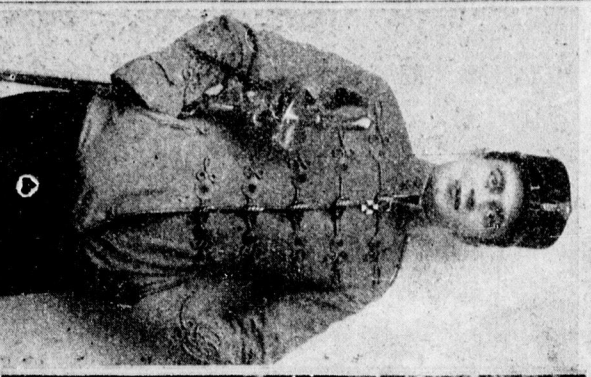
1980 március 15.

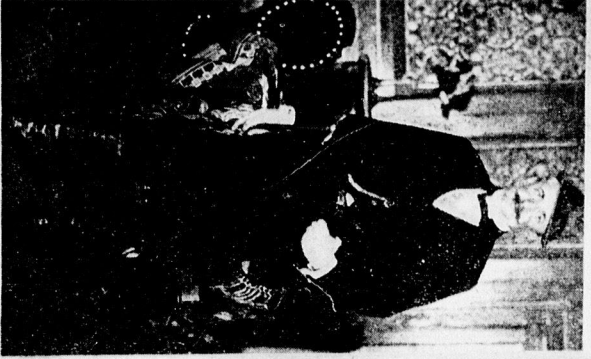
Vetélénység

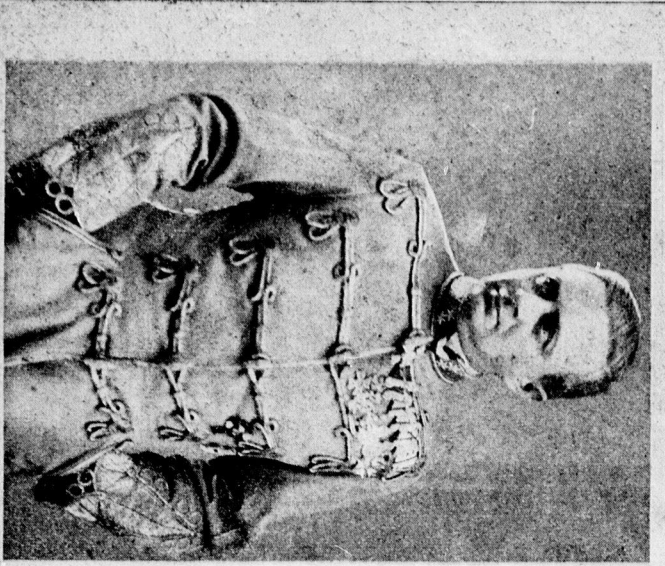
Jo éh Maki!

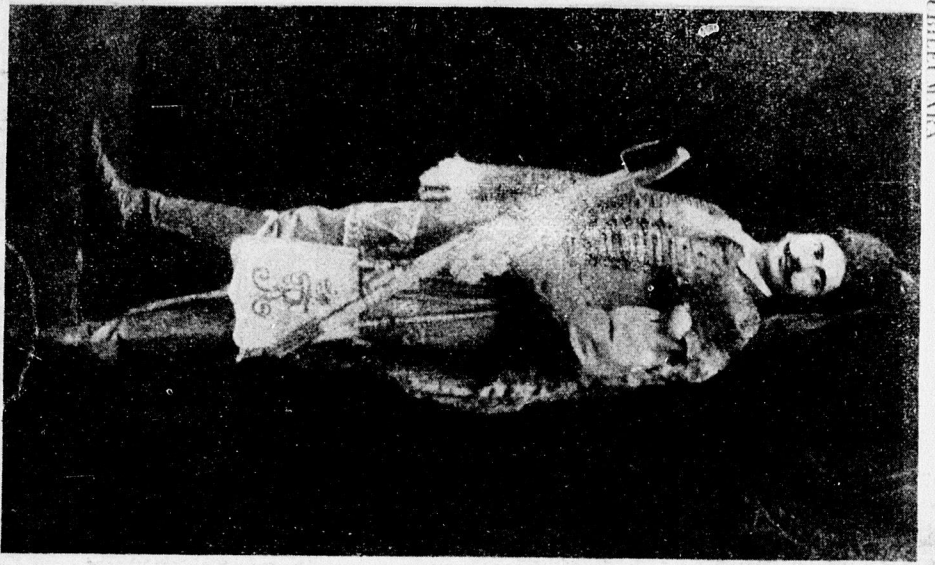
Vetélénység ember

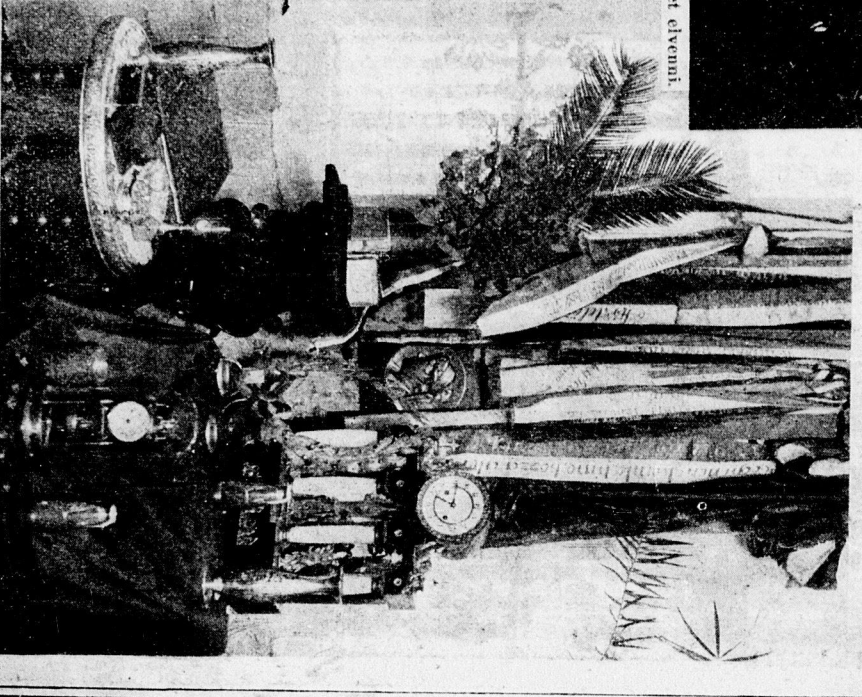
Szerény kecskét nem lehet elvenni

Táboriok

Ocskay brigádéros

HUSZ EV EMLÉKEI

közben szívszorítva gondoltam a jövőre...
Nem mondom el, hogy mi történt velem ott. A próbálkozásait sem említem, csak annyit, hogy mikor este eltettek a dobzóba. — hat a megalázás könnyei folytak végig arcomon, testem pedig csupa kék és lila foltokkal volt borítva. Sötét zárkámban fel-felcsikló zokogás közben hallgattam új gazdáimról, akik a vasárnapi nagy mérkőzésről beszéltek. Beszélgetésükben rólam is szó esett, aztán elaludtam.

Vasárnap délben kivitték a mérkőzés színhelyére, ahol már kezdték gyülekezni a közönség. Enniben voltam az öltözőben. Később megölték a játékosok s hozza kezdtek öltözni. A drukkerék ki és bejártak s biztatták a játékosokat. Ezalatt odakint egyre erősödött a zaj, jeléül annak, hogy már közel van a játék kezdete. Ujabb emberek jöttek az öltözőbe s a csapatkapitány néhány lelkesítő szót intézett a fiúkhöz. Aztán engemet az egyik játékos hóna alá kapott s kivonultuk a pályára.

Dörögő taps hangzott fel, mikor a közönség bennünket megpillantott. Még én is elfelejtettem egy pillanatra a sok rugást és dőlegeten ki dőltesztem a mellemet a nagy ovációra.

Azután a két csapat felállott és megkezdődött a játék...

Azok a rugások, amiket eddig kaptam, semmik sem voltak a mostaniakhoz. Itt úgy lökdöstelek rugdosztak kaputól kapuig, hogy azt hittem, rögtön meghalok. Szemem előtt minden forogott. Az egész közönségből nem láttam semmit. Egy nagy darab sötét föltta vált előttem minden.

Az egyik játékos hirtelen úgy belemrugott, hogy szédelegve estem egy hálóba, bár egy másik, — aki a hálónál állott, föl akart fogni a karjaiba. Bizonyára azért, hogy ne essek olyan nagyot...

Ez azonban nem sikerült és én féltájtalan zuhantam a hálóból a földre. A közönség pedig, mintha megbozulndult volna, olyan tapsorikánt zúdított a pályára és folyton kiabált:
— Gól, gól!... Harra!...
Azután észrevettem, hogy az a csapat, amelyiknek a hálójaiba esem, dühösen szidott és olyanokat rugott belém, hogy a hasam majd szétszakadt. A másik csapat meg örült és össze-vissza csókoltgatótt... De amikor később ennek a hálójaiba esem, a játék megismétlődött — csak fordítva.

hogy mikor az egyik játékos feladott a levegőbe, szó nélkül, ajaktam estem a földre. Arra eszméltem fel, hogy a közönség ordított: — Dr. Fehér, dr. Fehér... beadni!... beadni!...
Amúltan és boldogan nyitottam fel a szememet. Istenem, — gondoltam meghatottan, — hogy félre ismertem én ezeket az embereket. Azt hittem, hogy nem történnek velém és ime: most az egész tribün ordít az orvos után s nekem biztatja, hogy adjon be nekem... Szabvány Pansy.

Most már vissza is üzengetnek a gyerekek!

Eddig én üzengettem a gyermekeknek, hogy a jó gyerekek takarékosak és minden helyen pontosan bevisszák a maguk 50 fillerjét a Kölesös Segélygyűlésre, vagy pedig összegyűjtött megspórolt fillereit a Kölesösönös ezüsts tákarékszekrényben. Most aztán egymásután jelentkez-

Mi letartjuk Pali Bacsinak a takarékszekrényét, mert mi nagyon nagyon szeretjük is mind a nyírókunk van takarékszekrényét kompromittálni.

Szeretjük a Pali Bacsit Pálja Szilvia és Magda Pálk Karoly és M.

Bravó kis Payer gyerekek! Talán a barátságos gyűlöletet minden érczini fogjátok, amíg csak el nem felejtkeztek Pali bácsi jó tanácsaitól.

Feltörök.

A március 9-iki számunk rejtvényeinek megfejtését és a nyertesek nevét a március 23-iki számmunkban közöljük.

1. na na	2. ügy	3. et
Beküldte Barna Mihály II. a) 0.	Beküldte Barna Mihály II. b) polg. (Dóczi) könyvvel.	4. Hancz János Erzsébet-utca 56. könyvvel.
5. SSSSS	6. AAA lom	
Beküldte Szalánzy Emil III. 0.	Beküldte Balogh Béla IV. g. o. t.	
7. cs	8. ooo kan	
Beküldte Gaál Irén (Dóczi).	Beküldte Balogh Béla IV. g. o. t.	
9. 1		

1. Stoly Leonka (Gazdasági Akadémia) könyvvel.
2. Barzó Márton és Irma (Nyl-utca 21.) könyvvel.
3. Eszedi Margit II. b) polg. (Dóczi) könyvvel.
4. Hancz János Erzsébet-utca 56. könyvvel.

A jutalmak átvehetők a „Debrecezen” kiadói hivatalában a pénztárnál.

A megfejtéseket március 19-ig kell beküldeni a „Debrecezen” szerkesztőségébe „Gyermekrovart” felirással. Az is nyerhet, aki csak egy rejtvényt fejtett meg.

OROKTISE MEG GYERMEKE MOSOLYAT MOZIFELVEVŐGÉPEN DITAJIAN BEMUTATÁS EGESZ NAP BERZEKI FOTOSZAKKÖZLET PIAC UOCA 38. AZ UDVARBAN.

GYERMEKEK DEBRECENBEN

6. oldal.

radt. A fűske megtápte, a fák gyökere útját állta. Szinte felkiáltott örömben, mikor nem messze vi-lágos ablakot látott. Ott biztosan megpihenhet s ennie és innia is adnak. Odamegy, betekint az ablakon s csak mozdulatlanul ott ma-rad.

Megismeri a szegény embert, aki egyszer az udvarukban járt, hogy egy kis barányvert mareknvi lisztet kérjen a gyermekeinek. De bi-zony elkergettek az udvarból.

Ott ül a szegény ember a lócán mellette a felesége. Előttük két apró gyermekük. — A harmadik, szép deli legény, játékok farag az ócsesének. A szegény ember meg-síogatja a kisfia fejét.

— Jó voltál-e ma, Janesikám édes fiam?
— Igyekeztem, lelkelem apám.
— Hát te, Juliskám, Gyöngyvi-rágom?

— Bizony ő is jó volt. — mond-ta a kislány helyett az édesanyja. — szót fogadott, segített nekem.

Juliska odabújt az anyja ölébe s onnan mosolygott fel reá.

A legény odaadta Janesikának a kis cipőt, amit faragott s elővette a nagy könyvet, melyet a szegény ember öregapjának az öregapja kapott egy büdös királyfától. — Fellapozta s elkezdte olvasni. Így volt abban megírva:

„Hiába a földnek minden nagy hatalmassága, hiába minden ara-nya, gyémántja, egyik sem tántí-meg szívűből örülni és lélekből mo-solvogni.”

Ilus hangosan felkocogott, úgy-hogy odabent meghallotta a Je-gény. Le is tette a könyvet és ki-ment.

Bevezette a síró leányt, akit oda-bent körülvettek, becézettek val-lattak, de Ilus nem szólt egy szó--sem, nem mondta meg, mi fá-lyan nagyon.

A Janika hirtelen felkiáltott:
— Jaj, lelkelem avám, hiszen ez a gazdag ember legkisebbik leánya tudia, azé a gazdag emberé, ak-elkergetett bennünket, mikor a bá-rányvert egy kis kenyeret kértünk Felve nézett Ilus a szegény em-berre, hogy vajon ezek hogy ker-getik ki őt. De a szegény ember csak azt mondta:

— Nem baj az, éde- fiam. Nem ez a kislány tette, de ha ő lett volna is, nem haragudnék rá, hi-szen, szegénynek nincsen édes an-nya, aki megtanítsa emberszere-tetre.

A szegény asszony megölelte Ilust és megöskölte, mintha a sa-ját gyermeke lett volna. Ettől a esőktől felszaradtak a leány köny-nyei, megnvilt az ajka, elmondta, mi volt a kívánsága s milyen fér-zet kívánt magának.

— Ha megengednétek, örökre itt maradnék, mondta félve.

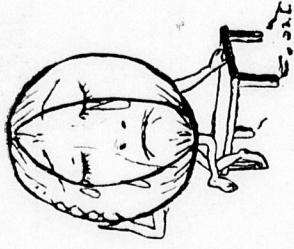
— Szívesen látunk, kedves le-ányom, — mondta a szegény ember, de nekem nem kell semmi az apád gazdagságából, mert nem ad az boldogságot.

— Itt maradok én ügyis, — mo-solygott Ilus és a szíve ujjongott ettől a mosolygástól. — Itt mara-dok, dolgozom a többiekkel, meg-élelgeszem egy tál étellel, csak fo-gadjatok be magatok közé.

A gazdag ember cselédei szerte jártak mindenfelé, keresték Ilust, de csak nagysokára találtak rá. — Akkorra már mosolygott az ajka és csillogott a szeme a mosolygás-tól. Olyan szép lett, hogy az apja alig ismert rá. Mindenáron haza akarta vinni, de mikor Ilus kijel-entette, hogy elso-avad, meghal ab-ban a szivnelküli, mosolytalan pa-lotában, akkor végre otthagya.

És Ilus egészen megszokta itt az életet. Mikor leszállt az este, a szegény legény, az Ilus mátkája elővette azt a nagy könyvet és ol-vasott tovább az írást, azt az írást, ahol azt egyszer felbegtáta:

„Nem tanít meg lélekből moso-lyogni, szívűből örülni semmi, — csak a jószág és az igaz szeretet.”

Egy futball-labda tő ténete.

Egy bórsműhelyben láttam meg a napvilágot. Szép, sárga volt a testem és szallaggal fűttek kar-csra. Olyan voltam, mint egy baba.

Később dobozba csomagoltak s elvittek egy bazárba. Ott újra ki-csomagoltak és kitettek a kirakat-ba. Olyan szép voltam, hogy min-denki engem bámult. Főképpen a gyerekeknek tetszettem. Maszatos kis inasok, iskolás gyerekek bá-multak naphosszat, de egyikőjük nek sem volt annyi pénze, hogy megvehetett volna.

Már egy hete büszkélkedtem a kirakatban, mikor egy napon fel-nyílt a kirakati ablak. Egy rán-cos kéz kirángatott megszokott helyemről. A gazdám volt, a bol-tos!

Azonnal tudtam, hogy valaki meg akar venni. Annnyira büszke

voltam első vevőmre, hogy kigöm-bölyödött a képem s fészkes „VI-gyazza” vagtam magamat, mint-ha valami katona lennék. (Pedig, héj, ha tudtam volna!?)

Gazdám bevitt az üzletbe, ahol egy főmzsi alak várt rám egyse-rű, sőt mondhatnám: szegényes ruhában. Kissé elszontyolodtam. Én azt hittem, hogy majd valami herceg fog elvinni csillogó arany ruhában... De nem értem rá töp-rengeni, mert kivett a dobozból és odanyújtott a vevőnek.

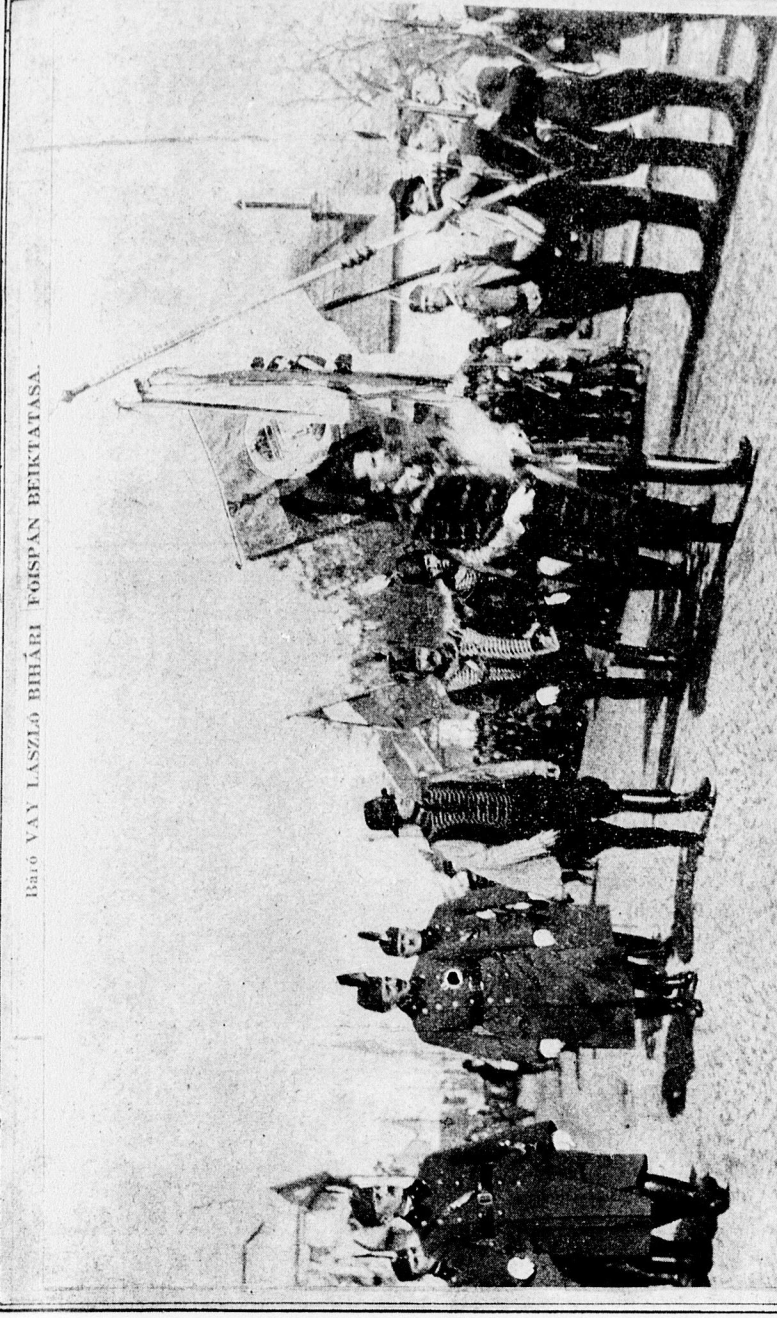
— Méltóztassék!... Elsőrangú marhabőr-ből van. — Olyan erős, hogy két év alatt sem tudják el-rugdalni. — magyarázta bőbeszé-dően.

Ehrugdalni?! — meghült ben-nem a vér. De még végig se gon-dolhattam a dolgot, mikor máris megkóstoltam az első figyelméz-tető rugást. A fülem zúgott, a sze-mem káprázott, aprókat lihegtem, de, oh jaj, ez még semmi sem volt. A vevő ezután még vagy tizszer belemrugott és mikor azt gondolta, hogy otromba nagy lábával eléggé besározott, akkor kézbe vett és el-kezdett piszkálni. Már elkészül-tem rá, hogy elájulok. Csak azt ke-restem, hogy milyen pózban omol-jak el a pult tetején. Szerencsére a gazdám meguntta ezt a sok néz-deglést és ráncos kezével kiszaba-dított porkölömbö kezeiből.

— Tetszik?... Becsomagol-jam? — kérdezte a vevőtől?
— Hát megjárja, — felelte az vontatottan. — Csak egy kicsit vé-kony a bőr és hamar kireped. — (Én kirepedek!?)

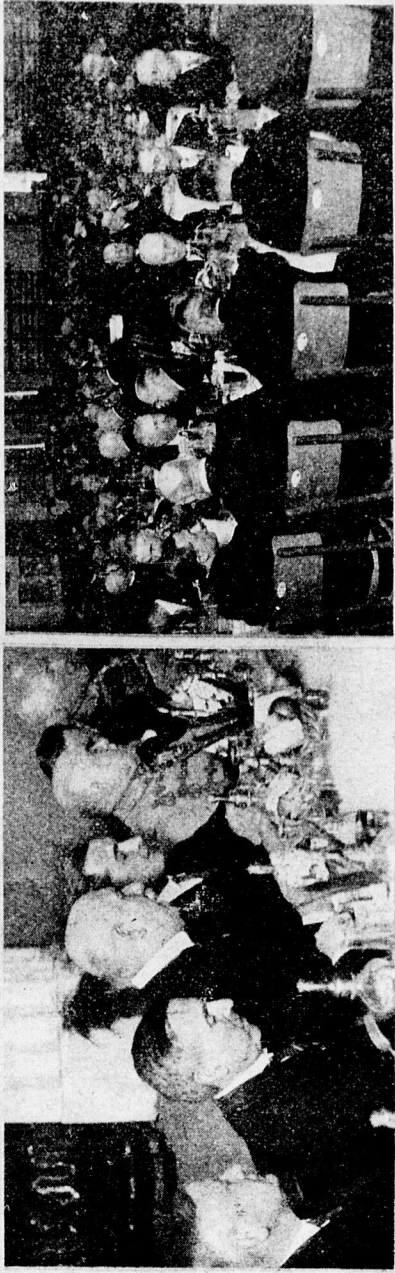

Azután egy félórát még alkudoz-tak. A gazdám égre földre dicsért, a vevő meg ócsárolt úgy, hogy utoljára majd összekaptak rajtam. Rangomon alulnak. Végre azonban hogy közbeszóljak. Végre azonban meggyeztek és én csakhamar új gazdám karján sétáltam haza, mi-

BIRÓ VAY LASZLÓ BÍRÁRI FOISPÁN BEIKTATASA.

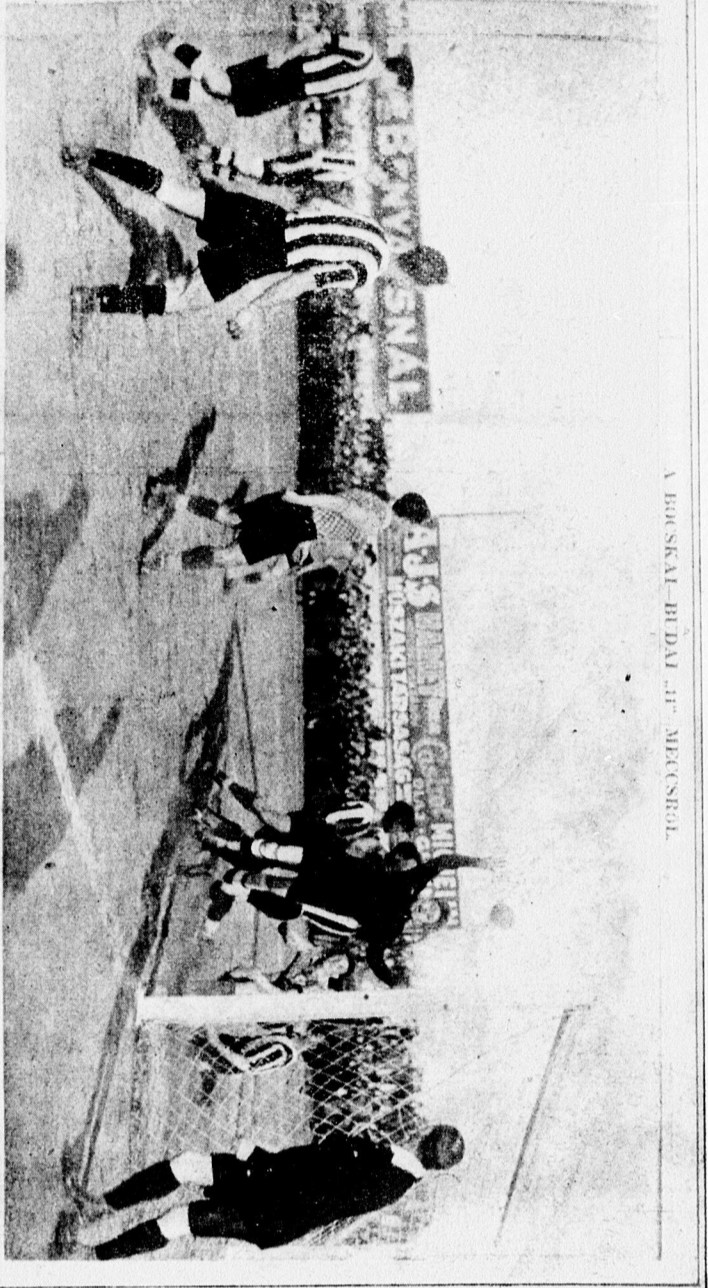
Bíró Vay kísérével az ünnepi istentiszteletre megy.

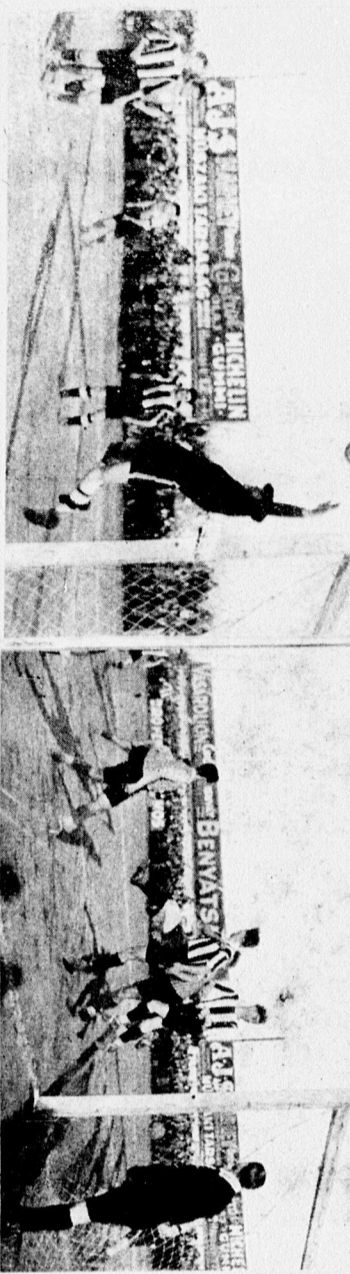
Az ünnepi bankettéről.

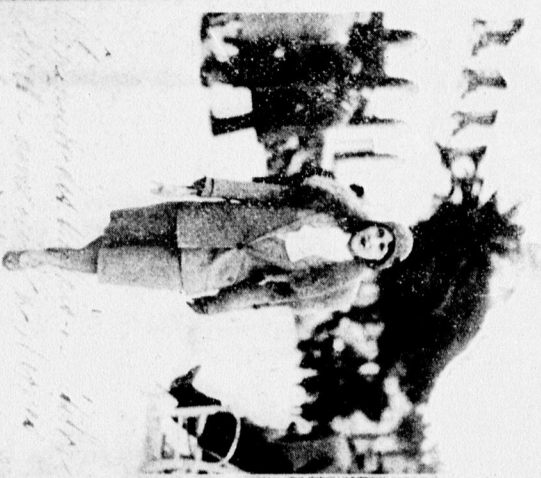
Az új foispán székfoglaló beszédét tart.

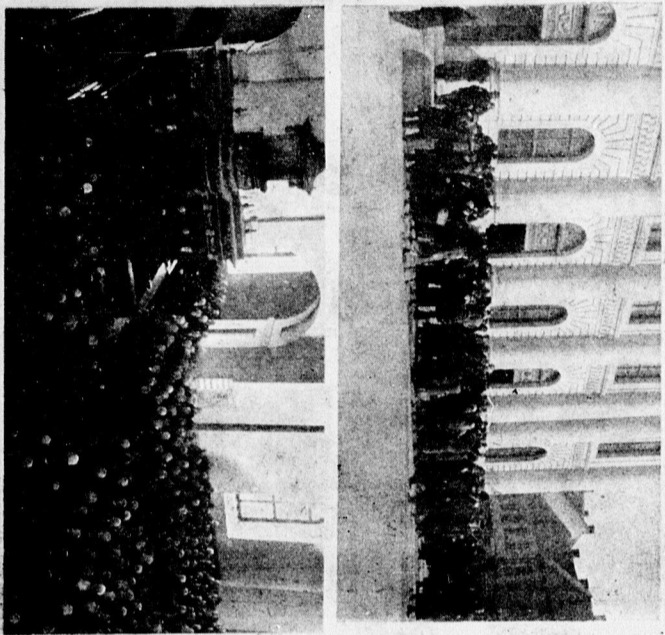
A Booskay egyik gólja.

Altudó vesztés helyszíne a budafalvakapujánál.

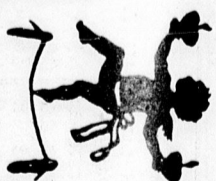
Erdel Gabi Nizában.

Kerek a főzöndök választásáról.

Debrecen, 1930 március 15.

GYERMEKEK

9. sz.

SZERKESZTI: PALLI BACSÍ.

DEBRECZENJE

A szív mosolygása.

Írta: Székelyné Brösler Anna.

Felér hogy aljában, zöld mező szélben gyönyörű kastélyban lakott egyszer nagyon gazdag ember. Amint marhája, földje, pénze volt, hogy már egész országot megvehetett volna rajta. De hiúska is volt ám és kegyetlen szívű. Többent egyszer, hogy három esztendőn keresztül az egész országot teremtéséig elverték a jégső, csak egyedül az övé maradt meg mert a fekete, sötét felhők megakadtak az óriási fehér hegyn.

A gazdag ember most már éppen nem bírt a hiúságával. — Három szép, eladó lánya volt. Azt mondta nekik:

— No leányaim, most aztán kiváhattok, amit csak ki tudtok gondolni. Válaszhattok magatoknak volégenyt, hatalmat, gazdagságot. Mert csak a mi hómbergyünk vanunk tele étellel, meg a mi magtárunk roskadoznak. De egyetlen híter nem sok, amint sem adunk belőle ingyen. Hamarosan olyan hatalmas leszek, akár a király. Gondolkoztok a leányok, hogy milyen férjfel kívánjanak. Egy nap mulva előáll a legidősebb:

— Azt kívánom, hogy olyan legyen vegegyen feleségül, akinek szebb vára van, mint a miénk. Magas hegyek tetején lakjunk s azt akarom, hogy mindenki féljen, rettegjen parancsomtól.

Ez itthon is meg volt, mondta a gazdag ember, — de hát legyen kívánságod szerint.

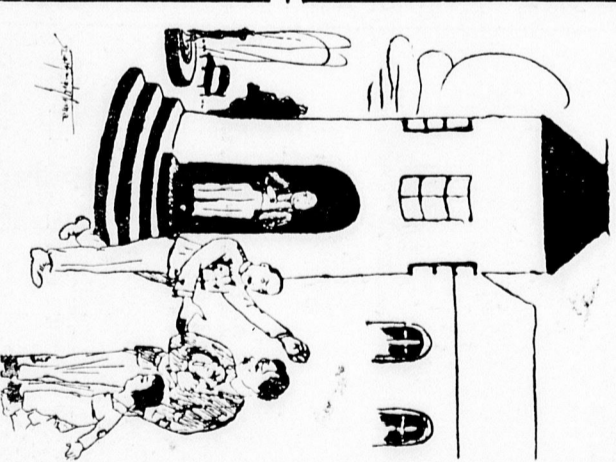
— Én azt akarom, hogy rám eső részért olyan volégenyt kapjak, — mondta a középső — aki meg a szobám pádimentumát is aranyzóggal veresse le. Arany falból akarok emni és még a szakácsok is aranykanállal kavarják az ételt.

— Még lesz, — mondta a gazdag ember s arra gondolt, hogy ezek nem is valami nagy kívánságok, mert hiszen meg csak szülő szőlősen kívántak a leányok.

Harmadnap előáll a gazdag ember legkisebbik leánya, az Iluska is. Meghalt édesanyjának kedvence volt ez a szomorú szemű kislány.

— Édesapám lelke, nagy az én kívánságom. Olyan férjfel szeretnék, aki megantatana igaz szívemből, örökké mosolygóni.

— Na ez ugyan nagy kívánság, — kaczogott az apja. — hozatok én eked annyi boldocot, hogy egész nap mást se esnálisz, mint kacagás edesapám, hanem másforma.

Ivan, amely a lélekbeli, a szívemből fakad.

Az apja próbálta rábeszélni, hogy kívánjon valami okosabb aranyat, egyenértő, vajúrat vagy bármint, csak ne ilyen semmisséget. Kineveitk érte. Meg aztán ezért a semmisséget nem is fizethet valami sokat.

— Meglátja, édesapám, — mondta a kislány, — ezt teljesítik legnehezebben.

A gazdag ember kihirdette a két nagyobb leánya kívánságát, meg azt is, hogy annyi drága termést ad velük, hogy felország is elhelt rajta.

Jötték is a kerék messze földről. A nagyobbik egy herceget választott, kinek a várát már a hegy tetejéről meg lehetett látni. Azt bevezették ugyan róla, hogy gonosz kegyetlen szívű a volégeny, de bánta ezt a leány, hiszen most már hercegné lesz.

Hordták a nagy szekerek bétszámra a hozományát, de még meg se látszott odahaza, hogy elvittek valamit.

A középsőnek is könnyen beteljesedett a kívánsága, mert hát sok olyan ember volt az országban, — akinek aranya volt bőven, csak nem tudta azt kenyerre felváltani.

Az Ilus kívánságát esendes szóval adta tovább a gazdag ember, mégis szerle futott annak a híre, akár a futótűz. Ha jöttek a hatalmasok a két nagy leányt kért, az Ilus kérői között minden náció akad. Az egyik mindenféle boldogsággal próbálta meggyőztetni, a másik olyan könyvet hozott, amelynek verse mekacagatott mindenkit. Ilus alig állt szóba velük és szemé meg szomorúbb lett, mint addig volt.

Nem lventől fakad az igazi mosolygás, édesapám, — mondta a leány a gazdag ember sok sirgétéseve.

Telt, múlt az idő. Őj termékek kerültek a magtárakba és nem szorultak már annyian rá a gazdag emberre. Megfogytakoztak az Ilus kérői is. A gazdag ember egyre haragosabb lett.

— Két névad ugyancsak jól választott. Mindenk meg van, amit csak kívántak, csak te maradsz a nyakamon boldogságod miatt.

Ilus jól tudta, hogy valahon meg van a néjének nagy gazdagsága, hatalma csak éppen hogy szívőből nem tudnak örülni semminek.

Az apja már annyi veszekedéttel vele, hogy szűk lett volna a nagy palota. Sávesen bolyongott el a nagy erdőben. Egyszer alkonyatkor eltévedtette az útát. Ellenkező oldalán ment le a nagy hegy nek s a sötétben azt sem tudta, előre megy-e, vagy hátra. Elfa-